

Індекс 97835

Хай щирий сміх єднає всіх!

ПЕРЕЦЬ

ВЕСІЛА РЕСПУБЛІКА • № 1 січень 2018

Валерій ЧМИРЬОВ

З новим роком!

СЛОВЕНЬ З АВОМА

ПРИСПІВАМИ

Музика народна
Слова Аркадія Музичука

Новий рік! Він гість не віртуальний,
Віком теж ще зовсім молодий.
І прийшов до нас з прицілом дальнім,
І без охорони, як завжди.

Приспів перший:

Бо така виходить штука—
Як у владі їх не совай,
Як не лебідь, рак і щука,
То хто в ліс, а хто по дрова.

Будем сподіватись— прямо в січні
Візьме персонально на приціл:
Зграю пацанів олігархічних
Від столиці до далеких сіл.

Приспів другий.

**Р. С. Приспиви кожен
вибирає за своїм бажанням
і музичним смаком**

Йому до шмиги всяка охорона
Бо він є доторканим, як усі.
І не у ролі шахрая-патрона—
Господарем на троні твердо сів.

Приспів другий:

Кожен рік зшиваєм, клеїм,
Щоб гуртом, щоб разом,
Але як не пришибеєв
То швондер вилазить.

Що прокукурікав попередник —
Розгребе, розкрутить, розрулить...
І хоча характером не вредний,
Та брехні й лукавства не простить.

Приспів перший.

Перепаде він нього, будем вірить,
Усяким пустомелям й крадіям,
І усім, хто просто лізе з шкіри,
Щоб поцупить як не тут, то там.

Приспів перший.

Блазням він поставить ультиматум,
Зажене хабарників у кут,
Окупантам, всім бандитам клятим
Один вирок винесе: «Капуть!»

Приспів другий.

Указ

Про заснування Погесного ордена та нагородження ним журналу «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»

1. З нагоди Третього Відродження у 2017 році Безсмертного сатирично-гумористичного республіканського журналу «ПЕРЕЦЬ» (Перше Відродження Веселої сміхолобної Громади відбулося 1927 року, Друге Відродження — у 1941 році XX століття) та йдуги назустріч його славній даті — 100-річчя від дня заснування, а також виконуючи волю Суверенної Громади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ» (Протокол Верховного рішення СГВрП № 1 від 31.12.2017 року) як єдиного носія влади самоврядної сатиричної і гумористичної сильності, засновуємо Погесний орден * «ПЕРЕЦЬ — Відродження. III Весела Республіка».
2. Нагородити з 1 січня 2018 року Погесним орденом Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ» його друкований засіб масової інформації — журнал «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка».

31 грудня 2017 року
м. Києво-Перчанський.

Президентський корпус ВРП

З НОВИМ-ПО-НОВОМУ

Ми, очільники Комітету Громадської Безпеки хутора «Мозамбік» – Ваня Молдаван, Вітя Царапкін та Ізя Чачекс, активно підтримані прогресивною громадськістю, шлемо палкі новорічні вітання добрим і чесним людям усього світу! Процвітання Вашим державам, мир Вашим оселям, світлої долі Вашим народам! Аби жодна загарбницька чума ніколи не порушила Ваших кордонів, а сатанинські брехливі язики – Ваших душ!

Роки невпинно біжать до вершин нової епохи, а людство чалапає назад у печерний хаос. Дика ординська мораль, – завойовуючи нові території, якомога більше вбивати чоловіків і ґвалтувати жінок, – здається, проросла чортополохом гібридизації вже й у країнах Європи. Одні кажуть, що озвучив її вперше своїм солдатам кривий тілом та душею «генералісимус» Суворов: «Чем больше вы изнасилуете ихних женщин, тем меньше у нас в Европе будет врагов»... Інші кажуть, що ця фраза належить маршалу Жукову... Та хіба значення має, кому належить фраза? Застосування цієї дикунської «селекції» проводилася і проводиться скрізь, де ступала й ступає нога самозваного «освободителя»... Тож не дивуймося, що деякі політики деяких країн і сьогодні – на підтанцювках у смертоносному танці кремлівського сатани. Може, якраз у деякого з них і пошкрябують душу генетичні щупальця «производителя»...

Отже: ЛЮДИ, БУДЬТЕ ПИЛЬНІ! «Гібридизація» отруйною змією вповзає у Ваші нації, у Ваші серця, у Ваші душі! Не допустіть, щоб на кордонах Ваших держав вона з'явилася на «освободительських» танках!..

Вітаємо із прийдешнім Новим роком багаторазжальний і мужній народ України! Чотири століття він носив на своїй спині гібридного «родича», який вилив море народної крові, знищив десятки мільйонів його синів і дочок, обікрав землю і душу, а тепер, як колюча відьма, ще сіє смерть і смуту. Організовує по всьому світу покидьків, аби нашому народові не дати об'єднатися із цивілізованим людством. А в цивілізований світ напихає все більше дикунства.

Вітаємо сердечно мужніх захисників України!

Дорогі наші лицарі честі, совісті й відваги!

Розуміємо, як важко тримати оборону на пристріляних ворогом позиціях. Як важко втриматися, щоб на шквал ворожого вогню із гармат, градів, мінометів відповідати лише зброєю «дозволеною» якимись там «домовленостями»... Як принизливо доводити міжнародним «бухгалтерам», призиваним «моніторити» ситуацію, що ми захищаємо свою землю... Як важко втриматися, щоб не сказати: «Панове! Коли ми, не допусти, Господи, захитнемося, і вся ота путінська орда посує на ваші кордони, якої ви тоді заспіваете?! Чи будете ви тоді думати, яким калібром своє життя рятувати і ворогові не дати пройти у ваші оселі? І чи будуть тоді ваші гібридизовані пащеківські ще й комусь вказувати, яку історію він повинен визнавати і кого героєм називати?»

Здоров'я Вам, дорогі наші лицарі! Незламного духу і перемог! Нехай Господь оберігає Вас від ворожого смертоносного залізничця, а любов народу й віра у Вас – від пропагандистської отрути. Новий, 2018 рік, нехай

**КГБ ХУТОРА «МОЗАМБІК»,
ЩО В ДЖУНГЛЯХ ЄВРОПИ,
ВІТАЄ ПРОГРЕСИВНЕ ЛЮДСТВО
З ПРИЙДЕШНІМ НОВИМ РОКОМ!**

же принесе кожному із Вас особисте щастя й світлу долю! А Україні – істинну ВОЛЮ й МИР – що є об'єднаним синонімом до святого слова ПЕРЕМОГА!

Кожного разу, проводжаючи пройдешний рік, за щось там йому дякуємо, зустрічаючи прийдешній, чогось у нього просимо й на щось там надіємося. А все оте, що ми пережили, чого чекаємо і що випрошуємо, залежить від нас самих. Вже вкотре нагадаємо слова Бруно Ясенського: «Не бійтеся друзів. В крайньому разі вони можуть вас зрадити. Не бійтеся ворогів. В крайньому разі вони можуть вас вбити. Бійтеся байдужих. З їх мовчазної згоди творяться і зради, і вбивства»...

Та є ще одна страшна хвороба у сучасного людства – синдром ненаситності.

Дикун, троглодит був морально вищим од сучасного умовного-цивілізованого «інтелектуала» тим, що він не відзначався ненажерливістю. Сучасних представників «гомодебілоінтелектус» характеризує синдром солітера, який ніколи не відчуває насичення й може смоктати свого «годувальника», доки не лусне. Якщо годувальник, звісно, не «дезінфікує» свій організм.

Суспільний організм нашої держави, як і кожної постімперської формації, переповнений бацилами диверсійної чуми. У даному випадку – московитської. Її носіями й сівачами. Морально-сформовані норми очищення в аморальному середовищі ніколи не дадуть позитивного результату. І приміряти ці «цивілізовані» юридичні лапсердаки на спину бандюків, грабіжників – зайшлих й продажну свою твань – наївно. Скаженого звіра не гладять... І навіть не приборкують. Бо сказ – це хвороба. Заразна, смертельно небезпечна і... непередбачувана.

Тож у новому році – добрі поради сприймаймо, але й свій розум маймо.

Та повернемося до «суспільного організму» – Джунглів Європи взагалі і громадськості хутора «Мозамбік» зокрема.

Твердо знаючи, що сила народу – у його єдності, успіхи народу – в його рішучості, а перемога народу – у його вірі, ми – єдині, рішучі і віримо, що добро перемаже зло. Щоправда, різні шарлатани – від протизаконних «узакононачів» до побутових обслуговувачів – намагаються зламати нашу віру. Маніпуляцією платіжками, «колгоспними лі-

чильниками», вигаданими гігакалоріями, а то прямим, наглим і цинічним рекетом. Який іменують «рекомендованими сумами до сплати». Тож ми питаємо: де ви найвищочоліші державні чиновники? Де ви «законотворці»? З вилами, крилами, з коронами на голові. Словесні балалайочники й вічні кулуарники?.. Ви ж усі звертаєтесь: «Дорогий народе!»

Чи ви не бачите, що оті ненаситні солітери перетворюють людей на своїх кріпаків?..

Комітет Громадської Безпеки хутора «Мозамбік» запевняє увесь чесний люд України, що в новому, 2018 році, на хуторі з корупцією буде покінчено остаточно. Й ота чиновницька каламуть, оте приниження, оте обдирання кануть у Лету. Для цього назрівають і зовнішні передумови. Переконавшись, що злочинні «шакали» й контролюючі «вовки» – спорідненого виду, ВИЩІ ПРИРОДНІ СИЛИ шлють людству на підмогу вірного друга ПСА.

Віримо, що найвище керівництво нашої держави давно відчувало цю потребу. І нещодавно прийнятий Указ Президента про гуманне ставлення до тварин не випадковий.

Тож давайте, друзі, допоможемо РЯБКОВІ упровадити в нашої державі й гуманне ставлення до людей! Щоб у 2018-му українець не шукав заробітку і комфорту по чужих землях, а відчув себе справжнім, щасливим, шанованим господарем у своїй хаті!

Привітання запротоколював і до друку подав сатирик Євген ДУДАР.

27 грудня 2017 р.
Хутір «Мозамбік».

Валерій МОМОТ

Приповідка «Точність – ввічливість королів» народилася не вчора, проте пилом забуття не припадає і поміж афоризмів-довгожителів не губиться. Делікатно доносячи до пізніших поколінь можновладців, що колись їхнім попередникам рекомендувалося, окрім іншого, являти зразки обов'язковості й пунктуальності. Простіше кажучи, акуратно дотримувати свого слова.

Бувало, звісно, по-всякому, і коронованих осіб відтоді у світі поменшало, а повчальний меседж на згадку керівним нащадкам залишився. Разом із народним звичаєм порівнювати, бодай вряди-годи, день нинішній та вік минулий. Виходить пізнавально й показово.

Теперішні порівняння без проблем укладаються в міні-цитатку з нев'яного одеського фольклору: дві великі різниці. І не лише тому, що сучасні очільники носять замість гаптованих золотом камзолів не дешевші костюми від Бріоні, з камесуарів надають перевагу раритетним швейцарським годинникам і пересуваються не в архаїчних скрипучих каретах із фамільними гербами, а в гордовитих лімузинах останніх моделей, зареєстрованих здебільшого на близьких чи далеких родичів. Статки ж тримають за морями-океанами у потаємних офшорних засіках, про які й гадки не мали наївні і теж не бідні предки, сидьма сидячи на своїх кованих скринях з готівкою.

Схожі хіба що – розмахом і пишнотою – палаци, резиденції та замиські маєтки. Тут ні додати, ні відняти.

Заковика якраз в обов'язковості з пунктуальністю. Вірніше, у хронічному їх дефіциті. При тому, що присягають цим шанованим чеснотам справно і скрізь, а у вельможній риторичі аж з лишком. Тільки дивляться на них по-різному і по-своєму розставляють акценти. Хто підсолоджує співгромадянам черствий присмак їхніх буднів, дедалі скупіших на позитив, а хто підновлює збляклий фасад розпіарених повітряних замків. Вдається не все і не всім, та інформаційний потік не перестає вихлюпувати бравурні варіації на задані теми.

Тарифи на електроенергію в Україні найнижчі серед європейських – чим не ударний сю-

жет? Та ще й із перших уст, від голови комісії, яка тарифи регулює. Класика жанру, а от ши-року аудиторію пройняло так собі. Не більше, ніж – якщо хтось ще пам'ятає – галас навколо баржі з кавунами для столи-ці, щезлий швидше від водяного сліду за нею.

ВСЕ МОЖУТЬ КОРОЛІ?

«Одобрямс» спіткнувся об прикмету, апро-бовану вже новочасним досвідом. І ворожки не треба: коли у верхах заходилися зіставля-ти щось з Європою, це до підвищення. Одна-че не українських зарплат та пенсій, хоча й з ними стикається, дослівно та буквально, за-спів бадьоренької тарифної реляції. Вони та-кож найнижчі у Старому світі, скутильгаючи далеко позаду і від рівня доходів його насе-лення, і від рекордів прудконого вітчизняної дорожнечі.

Таку статистику не люблять і нечемно ви-штовхують за дужки, а вона вперто дає про себе знати, засівши скалкою в сановному оці. Що, втім, не заважає розкручувати платіжну спіраль далі й на всіх напрямках. Уже можна збитися з ліку химерним її вихилася, і не факт, що сімейні бюджети не затріщать під но-вими «роттердамами» чи ще якимись хитро-мудрими доважками. До того, судячи з усього, йдеться.

А паралельно не змовкає, і голова комісії з довгою назвою такої okazji не пропустив, щebet про наближення до обріїв, за якими ринкова та всіляка інша благодать. У повному асортименті, від злетів валового внутрішнього продукту (ВВП) і бурхливого напливу інвести-цій до справедливих цін на якісні – слово нині у вжитку не рідше, ніж «реформи», – товари та послуги.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Говориться розлого і з пафосним придином, але без ясності в особливо цікавих місцях. Щодо того, приміром, звідки та як усе воно візь-меться. І чи візьметься взагалі за сьогоднішньої малозрозумілої й не надто обнадійливої ситуа-ції. Веселіші епітети, нехай вибачають промов-ці, не знаходяться. Або кому усміхнеться гряду-

З ФАСАДУ І ЗЗАДУ

ща тарифно-цінова справедливості. Досі вона у нас чи то підсліпувата, чи то косоока. А ринок ніяк не виборсається з базарних пелюшок, де все і завжди на руку тому, хто за прилавком. Не в образі будь сказано культовим Бессарабці та Привозу.

Логіка тут нескитна, мов прикордонна сті-на імені А.П. Яценюка у трактуванні авторів її проекту. Щоправда, покупцям і платникам не просто пропонується, як темної ночі на великій дорозі, витрушувати кишені й гаман-ці. Анонсів, авансів та запевнень, якими де-корується соціальна політика останніх років, вистачило б на цілий панегірик її стратегам. З двома кінце необхідними до нього додат-ками: збіркою душевних роз'яснень, чому сталося не так, як гадалося, або й ще гірше, і переліком наступних, не менш звабливих владних ініціатив. Для повноти картини. І для історії – щоб ніщо не розпливалося і не щезало, як слід на воді за тією вже приза-бутою баржею з херсонськими кавунами. Ні оглушливі заявки, ні нечутні чи сумнівні ре-зультати з причетними до них персоналіями. Країна має знати своїх героїв.

Минулої осені якось упівголоса, під сурдин-ку, було сказано про не рядову дату – річницю відпуску у вільне плавання цін на соціально значущі товари. Тобто на критично потрібний людині мінімум.

– На подіумі прокурори області! Обираємо кращого!

КОЛОМИЙКИ З КРИЖИНКАМИ

КУПИЛО ПРИТУПИЛО

Тупцює жіночка
З очима ласими.
Довкруг обвішлась
Вона ковбасами.
Поруч дідусь стоїть,
Слинкою бавиться.
Ковтає так її,
Ледь не удавиться!

НЕВДОВОЛЕНІСТЬ

На базарі тричі сплюнув
Святослав Вилінський.
Скрізь вже ціни європейські,
Зарплати ж – українські!

РІВНЯЙСЬ, СТРУНКО!

Лапки курячі обгриз
Анатолій Швидкокриз.
«Обід видався на славу!» –
Втіша Толя рідну Клаву.

...
Так в нас сім'ї без ковбаски
Затягують власні паски.

Микола **ЮРЧИШИН**.
м. Київ

Що й навіщо хотіли з'ясувати невтомні кабінівські експериментатори, витісняючи державу з цієї чутливої сфери, відомо тільки їм. З висновків вибралося на-гора щось невідомо-значне: українці стали менше їсти. Наче прислухалися, не без єхидства підказував дехто, до міністра соцполітики, який по-батьківськи м'яко дорікнув їм за перебори у харчуванні, надовго збуривши цим інформпростір. Пригадали й наочність до міністерського напучування – бенкет для підвідомчого чиновництва у не найдешевшому зі столичних ресторанів.

Так воно чи не так, а сталося те, що сталося. Навіть простацькі, ходові й повсякденні харчі якщо не зрівнялися в ціні з наїдками на згаданому вище бенкеті, то істотно до них наблизилися. Зарплати та пенсії, як водиться, відстають. Виробник, за браку державної уваги та підтримки, усе пильніше придивляється до зовнішніх ринків. Експорт свинини до країн ЄС підскочив ледь не утричі. Воно наче й непогано, якби разом з тим не зменшилося її виробництво. Що це за посыл, можуть уявити не тільки фахівці.

Забарилася на старті й трохи здешевшала лише гречка. Зате тепер у неї непогані шанси відібрати статус чільного національного продукту у сала, яке несподівано для себе вирвалося в лідери безоглядних цінових перегонів. Ті ж дотепники подекують, що не за горами завезення його з-за кордону, де воно дешевше. Ростемо ж ми, гей...

Як буде з тим непатріотичним імпортом, покаже час, а поки що такі колоритні подробиці збираються в узагальнення, які прийнято називати інформацією до роздумів. За темпами зрощання продуктів харчування Україна вже в авангарді Європи. Залишаючись стійким аутсайдером за рівнем середньої заробітної плати, – і не тільки на континенті, а й на пострадянському просторі. Понад 60 відсотків населення вважає зростання цін головною проблемою держави, ставлячи його перед конфліктом на сході, недугами системи охорони здоров'я та корупцією. Нарешті більшість опитаних соціологами, за винятком якихось чотирьох-п'яти відсотків, зізналася, що вже осягають на практиці сенс виразу про затягування пасків. Так що експеримент, попри нарікання на нього, марно не минув.

Не всі, певна річ, із таким резюме погодяться. Та всім і не догодиш. Бо на базарний наїзд під ринковими гаслами реагують не одні домогосподарки, перебираючи вміст своїх збіднілих кошиків та схудлих скарбничок. На що вже неекономічна установка Нацбанк, і та не втрималася

від крамольної пропозиції повернутися до того, що було. Інша твердиня – Мінекономіки – висловилася протилежно: вороття до державного регулювання цін не буде. А телеекраном пробіг рядок з вісткою, що передумов для зупинення дорожчання продовольчих товарів в Україні наразі не спостерігається. Обтічно, коректно, але теж без варіантів.

Затяті оптимісти можуть відпочивати – це свято завжди з нами.

Оскільки ж не хлібом єдиним живе людина, то мінору до кухонно-гастрономічних настроїв додається зусібч. Комуналку з людодержерськими платіжками незручно й згадувати, тема заїжджена до блиску і може стати вічною. Як кохання, тільки з протилежним знаком. На цій території точаться особливо запеклі, затяжні й нерівні битви і зазнає чи не найбільших втрат ввічливість королів та керманічів дрібнішого калібру.

Хтось назве європейську столицю, яка б місяцями тримала своїх мешканців без гарячої води? Або тижнями їх морозила після початку опалювального сезону? На дніпровських схилах, де формула про європейськість не сходить з керівних язиків, усе це торік підносилося невимушено і повним букетом.

Ввічливість і точність тут при тому, що багатством із нинішньої генерації їх носіїв ці поняття відомі хіба що з чуток. Терміни подачі гарячої

води постачальники обіцяють бозна скільки і стільки ж разів їх порушують, ніяк і нічим за це не відповідаючи. А гримаси льодовикового періоду в сотнях будинків і тисячах квартир обґрунтовують з телеекранів, не моргнувши оком і без тіні збентеження, ті ж штатні балакучі голови, які хором рапортували про готовність до сезону.

Усе це та чимало іншого коїться, мусимо повторитися, на фоні не кволої тарифної динаміки, до якої вже долучилася і столична влада. Подвоївши, ні сіло ні впало, плату за утримання будинків та прибудинкових територій. Без видимих ознак його поліпшення. Цілком у стилі монополістів, що осідлали основні локації столичного буття і свавільно у них царствують. Напрошується і теплий до болю спогад про «космічного» мера Л.Черновецького, за якого ця стаття витрат поважала для киян майже у шість разів.

Уже згадане славне місто Одеса, де за словом до кишені не лізуть, у подібних випадках риторично цікавиться: за кого нас, джентльмени, тримають?

Мабуть, з високих трибун і з-за міцних стін, об які розбиваються такі хвили, усе виглядає по-іншому. Тут благосна тиша, королі зі своїми наближеними статечно вітають один одного то з тією реформою, то з іншою, то з ударно прийнятим бюджетом. А потім спільно й глибокодумно переконують народ і самих себе, як йому, народові, краще житиметься після тих реформ і з тим бюджетом. Звично засовуючи подалі все, що муляє гвіздком у чоботі, знижуючи цю мажорну тональність. Бо реформи реформами і бюджет бюджетом, а за обсягом ВВП на душу населення Україна на останньому місці серед країн СНД. І у світовому ранжирі за цим показником вона десь по сусідству з Папуа Новою Гвінеєю.

Здається, виходить поки що одне – чекати, як батька з ярмарку, на черговий транш МВФ. І то з перемінним успіхом. А обіцялося показати приклад керування державою...

От вам і «Все можуть королі». Дуже кортить доточити до цього зойку естрадної діви знак запитання. Чи, може, знайдеться – як у тій знаменитій казці – хлопчина та крикне на всю Україну: «А королі ж голі!»

Скажете, давно було і не в наших краях? Так це ж для всіх і на всі часи. На те воно й класика.

Олександр ФЕДРИЦЬКИЙ.

– Не занадто?..
– Нехай заощаджують!

КРОК ЗІ СТОРІНОК

СІДАЛКОВСЬКИЙ У БРОНЗІ!

Не секрет, що перед Новим роком ми поспішаємо завершити справи, виконати обіцянки і повернути борги... Принаймні переважна більшість добropорядних громадян саме так і чинить...

Тож не дивно, що у достославному селищі Вапнярка, що на Вінниччині, ця чудова передноворічна традиція вкотре втілилась у життя.

...Гарної грудневої днини наприкінці 2017 року в доброму гурмі на пристанційній площі залізничної станції Вапнярка, що на Вінниччині, відомий український сміхоцілитель, майстер дотепного слова письменник Олег Чорногуз і вінницький скульптор Микола Крижанівський у почесному супроводі меценатів, спонсорів і начальника станції, віддаючи творчі борги перед роком прийдешнім, відкрили монумент літературному героєві першого українського сатиричного роману «Аристократ із Вапнярки» Євграфові Сідалковському.

Цей дотепний твір відомого в Україні і поза її межами письменника-перчанина Олега Чорногуза побачив світ у далеких сімдесятих ХХ століття. І мав гучний успіх.

Пригоди збитошного і не вельми розбірливого у засобах молодика Євграфа Сідалковського, котрий рушив до столиці у пошуках пригод і ситого життя з рідної станції Вапнярка, припали народові до душі. Бо грішним ділом багато хто пізнавав у ньому як не себе самого, то когось зі своїх родичів чи знайомих. І так було не лише в Україні.

Відтоді роман тільки в нашій країні перевидавався аж сім разів, а за її межами був перекладений 22 мовами.

Здавалося б, наскільки доречно ставити скульптури сатиричним літературним героям, коли у нас на сході точиться війна і потерпають люди?

Наскільки доречно нагадувати про пригоди провінційного авантюриста й серцеїда, коли гинуть кращі хлопці? На це дав чудову відповідь сам автор, який нагадав слова давніх мудреців про те, що світ вижив тому, що сміявся. Бо сміх зцілює, просвітлює, додає жаги жити і робить людину сильною, як ніщо інше на світі.

Знаменно, що Євграф Сідалковський повернувся з підкорення світу до рідної Вапнярки, щоб залишитися тут уже довіку. Велика українська література іде в народ, який завжди любив дотепне й нелицемірне слово. Монумент Наталці Полтавці постав, як і мало бути, у Полтаві; славетним героям комедії «За

двома зайцями» Проні Прокопівні Серьковій (насправді Сірко) і Сергію Петровичу Голохвостову (насправді Голохвостому) поставили скульптуру на Андріївському узвозі поблизу урочища Кожум'яки, де селилися і трудилися чистокровні київські кожум'яцькі аристократи — чинбарі, кушніри, лимарі; а Сідалковський, у міді, ось — на Вінниччині.

І постав він на диво пізнаваний. Таких ходять по Україні, а віднедавна і по Європі — мільйони шукачів щастя і легкого життя.

На відкриття монумента за підтримки газети «Сільські Вісті» прибули й творчі працівники «Веселої світлиці» та славного журналу «Перець. Весела республіка».

Веселий столичний десант нагадав вапнярцям про те, що добродії Юрій Цеков, директор видавництва «Толока», і Василь Сподаренко, головний редактор газети «Сільські Вісті», відродили невмирущий український журнал сатири й гумору, головним художником-карикатуристом якого майже сорок років був їхній земляк — заслужений художник України Валерій Зелінський.

Двадцятьма семи творцям цього культурно-скульптурного явища в житті не тільки Вапнярки, але й усієї України перчани вручили чудові Вищі Грамоти Великої Громади «Веселої Республіки «Перець» і матеріальне заохочення у вигляді примірника нашого національного неубієнного ніякими випробуваннями сатиричного й гумористичного журналу, який після чергової реанімації 2017 року на радість перчан, а також шанувальників дотепного слова й малюнка ось-ось відзначатиме свій 100-літній ювілей.

Отже, письменницька мрія Олега Чорногуза і шанувальників його таланту збулася. Знаменно, що збулася вона саме напередодні Нового року, коли мрії частенько, кажуть, стають дійсністю.

І це диво на власні очі у Вапнярці бачив, сам усе чув і сам усе змалював з натури —

Тарас КІНЬКО,
кореспондент ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ.
сміт Вапнярка — Київ.

Валерій ЧМІРЬОВ (тема Юрія ІЩЕНКА)

— Ну от як, скажіть, привчити колишнього військового винищувача нормально приземляти цивільний літак?..

ШВАЙЧИХА

- Тетра нарешті виписали з лікарні!
- Бач, невдала операція не завжди призводить до смертельних наслідків.

Тут відізвалася Швайчиха:

- Це той випадок, коли хірурги помиляються.

ШВАЙЧИХА

- Пощастило партії влади...
- Як саме?

Тут відізвалася Швайчиха:

- Логічно! Чим більший врожай пшениці, тим більше локшини на вуха.

ШВАЙЧИХА

- Ач, як нас гаряче закликають до відкритості і прозорості!
- Ті, що сховалися за високими огорожами і броньованими дверима?

Тут відізвалася Швайчиха:

- Добре, що заклики не стосуються громадських нужників!

ШВАЙЧИХА

- Щодня вбивають нам у голову, що між гілками влади існує оптимальна рівновага... Більше того — гармонія!

Тут відізвалася Швайчиха:

- І небезпідставно. Вони однаковою мірою неполюбляють одна одну.

Розмови підслуховував Зіновій ГАРТ.

УЗАКОНЕНА СПОКУСА

Суди,
пересуди.
Сиди,
м'о «паскуда».
Гроші є –
непідсудний.
Немає –
осудний.
Отакий, найгуманніший
у світі, цей суд,
Що впав у спокусу,
як дівка у блуд.

Василь ГЕЛЕТКО.
м. Ніжин Чернігівської області.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Напередодні Нового року тітка Наталя повернулася з базару, тягнучи важелісні сумки.

– Витратила всі наші гроші, ще й у сусідів позичила, зате свято зустрінемо, як годиться, – бадьоро примовляла вона, викладаючи на кухонний стіл двох угоджаних качок, чималі шматки м'яса на відбивні й свіже сало з широким м'ясним прошарком, оселедці, довжелезну палку напівкопченої ковбаси, пакети з майонезом, кетчупом та апетитними соусами, гору овочів, червонобоких яблук, упаковку екзотичних ківі й навіть суперекзотичний ананас.

Ми з дядьком Євменом та двоюрідним братом Вальком вражено дивились на це істівне розмаїття, котрого – з нашими прибутками періоду розви-

те запросимо на Новий рік Юрія Андрійовича з дружиною!

– А й правда! – зрадив дядько. – Гостей у нас стільки років уже не було через ці нестатки капосні!

І подався у вітальню до телефона.

– Дружина Юрія Андрійовича трохи загрипувала – чи прийдуть, чи ні, не знають, – сповістив дядько Євмен, повернувшись на кухню.

– Шкода, – засмутилася тітка. – В нас же стільки продуктів, так хочеться когось запросити...

– Чого довго думати? Гукнемо Олександра Павловича з Тетяною Іванівною!

– І з дітьми, – додала тітка Наталя. – Вони вже повиростали, отож Юльці з Вальком веселіше буде!

неного капіталізму – не куштували, як і більшість співвітчизників, із давніх-давен.

– Нічого, якось викрутимось потім, – трохи винувато мовила тітка Наталя. – Кажуть, як Новий рік зустрінеш, так і проведеш. Не хлібом же та картоплею його зустрічати... Може, щось і зміниться на краще наступного року.

Хоча дядькові очі у передчутті ситої зустрічі Нового року й блищали, він тяжко зітхнув у відповідь на тітчині слова щодо гіпотетичних змін на краще в нашій державі.

– Хіба що Дід Мороз у лантусі щось хороше принесе, бо від обранців наших годі чекати... – і дядько кивнув на радіоприймач, з якого цілісінькі наші сірі будні галасували депутати.

– І все ж сподіватимемося – без цього не можна! – заперечила тітка, яка – відколи її пам'ятаю – відзначалася оптимізмом, і додала: – Знаєте, давай-

дядько Євмен знову побіг до телефону.

– І з цими упевненості нема, – заклопотано повідомив він, повернувшись. – Їх теща запросила.

– Тоді телефонуй до Геннадія Сергійовича і Ганни Петрівни, – запропонувала тітка.

– Будуть точно! – після лаконічної телефонної розмови радісно сказав дядько. – Щоправда, з онуками – син із невісткою на новорічну ніч підкидають.

– З онуками, так з онуками! – погодилася тітка.

...А сьогодні, в останній день року, з раннього ранку тітка Наталя метушиться на кухні, де на плиті шиплять, шкварчать і парують святкові делікатеси.

Ми з дядьком Євменом та Вальком сервіруємо святковий стіл, застеливши його перед цим накрохмаленою білосніжною скатертиною.

За вікном – передноворічний оксамитовий вечір. І одночасно в моїй душі вибухає надія: можливо, тітка Наталя й має рацію, можливо, Новий рік стане для людей, таких, як ми, кращим, аніж цей, що йде в небуття. Хтозна!

...Біля вхідних дверей лунає дзвінок. Ось і гості! Мерщій кидаємося до дверей, відчиняємо... і завмираємо: на порозі – юрба людей! Ошелешено тикаюсь поглядом в обличчя: тут і Юрій Андрійович із дружиною Лідією Миколаівною, і Олександр Павлович з Тетяною Іванівною і з дітьми Петром та Ларисою, і Геннадій Сергійович з Ганною Петрівною та онуками, і ще якесь незнайоме обличчя.

– Ми й не думали, що ви стільки гостей запросили! – вигукує Юрій Андрійович. – Оце, заходячи в під'їзд, ми всі й зустрілися!

– А ми ще й тещу з собою прихопили! Знайомтеся – Мирослава Володимирівна! – весело повідомляє Олександр Павлович, і я здогадуюсь: оте не знайоме мені обличчя і є тещине.

Нарешті дядько Євмен і тітка Наталя приходять до тям і в один голос вітають гостей:

– Як ми вам раді! Як раді! Ми й не сподівалися бачити вас усіх!

На очах у тітки Наталі щасливі сльози.

По черзі заходячи на кухню, гості виставляють на стіл хто миску з варениками, хто – з холодцем, хто – тістечка, хто – поліетиленовий пакет із піріжками, хто – каструльку із всесвітньо відомим салатом «Олів'є».

Тітка Наталя тільки руками сплескує:

– Та що ж ви стільки понаносили! У нас усього багато!

...І ось ми за святковим столом: велика родина друзів.

Піднімаємо фужери: прощай, старий рік! Здрастуй, новий! Принеси нам довгожданого миру, щастя, достатку, здоров'я! Всім нашим родинам! Всій нашій Україні!

Сподіватимемося!..

Лариса ЧЕПІГА.
м. Київ.

Вітаємо ювіляра!

Всенародно шанованого
письменника-гумориста,
блискучого публіциста, артиста
розмовного жанру, лауреата
численних літературних премій,
члена редколегії журналу

Євгена ДУДАРЯ
з його славним
85-річчям

Отче наш праведний. Тарасе! Наша слава і совісте наша! Уже вільноукраїнуємо. Уже гопакуємо в незалежній державі. Бо вже «...од молдаванина до фіна», слава Богу, репнуло. Правда, фінові поталанило ще «на заре». А от бідний молдаванин досі не може виборсатися з обіймів «освободителя».

Та й нам, Батьку, не легко. На шляхах довгої і тернистої історії ми розгубили лицарів. Натомість рабів наплодили. Що звикли скнидіти у запліснявілому імперському хліві. Відчувати на своїй шиї ярмо. Облизуватися, коли їм плюють у вічі. І цілувати руку, яка їм сучить дулю. Їх душить чисте повітря свободи. Вони знову прагнуть тухлятини московського кремля.

Раб, Батьку, є раб. А маємо рабів усякого гатунку. Від академіка до свинопаса. І раб з головою академіка в сто разів рабіший, ніж раб з головою свинопаса. Бо раб-свинопас такого свинства не накоїть, як раб-академік.

Та позоставимо, Батьку, рабів на осуд нащадкам їхнім.

Кинемо оком на бунтарів наших. Вони у нас, Батьку, як багатократерні вулкани. Ніколи не знаєш, у який бік бабахне. А потім булькають самі у собі. У тому бульканні гублять енергію, силу. І, вибулькавшись, згасають.

Отак, Батьку, гріхопадаємо потрохи. Ще й не встигнувши стати праведниками.

Вряди-годи киваємо на якийсь, нібито небесний, святий народ. А правду в очі самі собі і тому народові сказати не сміємо.

Що ти, народе, не такий уже й святий, і не такий небесний.

Що ти виплоджуєш зі свого лона і отих поганців, які у найскрутнішу годину зрікаються тебе. Які готові будь-якому зайді продати свою шкіру, аби не називатися твоїм іменем. Які готові вивчити і мавпячу мову, аби не говорити твоєю. Які готові топтати твої святині, нищити твою історію, вбивати твою пам'ять, би не нагадувало їм, що вони ростуть із твого коріння.

Сам нарікаєш їх манкуртами, безбатченками, безрідними іванами. Сам терпиш їх на своїй шкірі, годуєш і лелієш.

Воювати найстрашнішого ворога не страшно. Страшно визволяти холоуя. Який не хоче волі. Бо завтра він стане найзапеклішим твоїм ворогом. І, як проклятий Каїн, вдарить у спину.

То коли ж ти, народе, стонадцять разів навчений отими каїнами, перестанеш бути таким довірливим і таким байдужим до своєї долі?!

Молюся, Батьку, до Тебе. Молюся до Господа всемогутнього. Молюся до всіх природних і надприродних сил:

Дайте моєму народові гордості і самоповаги!

Бо поважати інших ми вміємо. Та так ревно і так запопадливо, що в тій запопадливості топимо свою честь і своє достоїнство.

Дайте кибети народу нашому відчутти себе господарем у своїй господі! Бо отой вічний наймит, що живе у ньому, ще гірше споганить долю і навіки погубить волю.

Знизпошліть якогось убивчого фунгіциду на погань всяку, що обсіла нашу землю.

На шашелів чиновних і причиновних, які сидять в адміністративних норах і точать усе, що потрапляє під їхні ненажерливі зуби.

На чужинецьку саранчу, яка «сидить на нашому дереві, об'їдає його і його ж поганить».

На отих «повзучих», які слюнявлять: «Пушай собі Галіція йде до Румунії, а ми рачки повзєм на схід...»

Куди б вони не повзли.

Знизпошліть розуму дурням, які плачуть про обірвані контакти.

Знизпошліть контактів пришепелкуватим, що один на одному рвуть чуби за владу, за булаву, за релігію.

Знизпошліть величезну ковбасу! Тому, хто постійно плаче за ковбасою. Та таку величезну, щоб почав їсти сьогодні, а закінчив аж у царстві небесному.

Царство комунізму знизпошліть тому, хто постійно за ним тужить. Але на окремо взятому острові. Огородженому колючим дротом. Щоб не потерпіло від «дурного впливу запада».

Знизпошліть цілющого прозріального духу тим, хто його втратив. Прозріння тим, хто ще може прозріти.

Громадянського позову тим, хто ще остаточно не оглух серцем.

Бо Україна, як збеззечена москалем покритка, зі своїм дітям та народом на своїй землі терпить голод і холод, наругу і кпини, а лицарі, які мусили б її рятувати, ніяк не домовляться, кому з них пицалі нести, а кому козачтво вести.

Знизпошли, отче наш праведний Тарасе, на землю нашу многостраждальну достойних Лицарів! Знизпошли!

Євген ДУДАР.

**ДО
БАТЬКА**
І СПОВІДЬ І МОЛИТВА

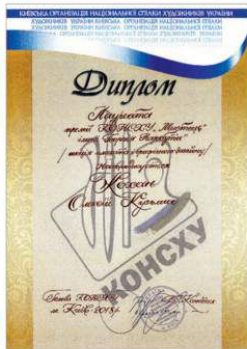

Володимир СОЛОНЬКО

Валерій ЧМИРЬОВ

ЗНАЙ НАШИХ

Вітаємо лауреата премії «Митець» імені Георгія Нарбута 2017 року Олексія Кохана, заслуженого художника України! Нагороджений за щомісячні бойові листки «Перець на передовій», які він заснував разом із письменником Сергієм Ковалем на громадських засадах. Видаються з липня 2014 року і завдяки волонтерам потрапляють до українських бійців у зону АТО та у військові шпиталі. Премія присуджується щороку Київською організацією Національної спілки художників України (KONSHU).

Валерій ЧМИРЬОВ

— Чому твої грішники скаржаться на холод? Вони що, й тебе підкупили?!

ФРАЗИ

Прокляте минуле і світле майбутнє інколи міняються місцями.
Поки інфляція наїсться, зарплата з голоду здохне.
Гумор викликає сміх, іронія – посмішку і тільки сатира – репресії.
Інтелігентний хам – це як лайно з дезодорантом.
Пізно озброюватися до зубів, коли вже нічим кусати.
Війну починають політики, а любіють поставальники.
Вірші складають, оповідання пишуть, а романи висиджують.
Інколи внутрішній діалог – це просто бурчання в животі.
Не можна давати точку опори тим, хто хоче перевернути світ.
Позичив очі в Сірка, мову – в Езопа і пішов на вибори.
Педагогічна агрономія: батьки «пашуть», вчителі сіють, поліція прополює.
Цікаво, який на сьогодні курс духовних цінностей?
Депресія – розкіш, яку не кожний може собі дозволити.

Юрій МЕЛІХОВ.
м. Полтава.

КО-РОТ-КИ-МИ ЧЕР-ГА-МИ
(Епіграми)

ДО ПИТАННЯ ПРО ЛЮСТРАЦІЮ

Думку, читаче, влови
(досить вона проста):
риба гниє з голови,
чистять її – з хвоста.

ДВА ПОЛЮСИ МОЇ, ДВА ПОЛЮСИ...

Життєвий рівень котиться униз...
Видовище осудливе й печальне:
одним суцільний paradis*,
а іншим – пекло соціальне.

КОСМІЧНИЙ ВАРІАНТ

(жадання селянської громади)
Чи пас худобу, чи орав ти
на пенсію мізерну не прожити.
То мо', вчинити запис «агронавти»,
аби більш-менш на старість заробити?

НЕГОДЯЩІ ТРЕНЕРИ

Добробут слимаком повзе спроквола.
До злиднів людям не звикають...
Невже народ, мов збірня із футболу,
приречений постійно програвати?

НАРОДНА АВТІВКА

Іде не всі у нас багаті
що не секрет уже давно:
мажор гасає на «Бугатті»,
мінор чвалає на «хРено»!

ГНОБЛИВА МОНОПОЛІЯ

Не можна це сприймати без болю,
бо кепське вкрай за ницим змістом:
влада суцільна гра «передню ролю»,
народ же прирікає бути статистом!

КОРІННЯ ЗАА

А тому люди наші досі
ледь животіють, голі й босі,
що скрізь панують владні боси
та їхні цербери-барбоси!

ПІДВІШЕННЯ ЗА ЯЗИК ЯК ВАРІАНТ

Пече народу справа мовна
і вимага (щоб вільно жить)
того, хто нищить мову, засудить
на всю катушку, не умовно!

П'ЯТА КОЛОНА

Чимало є підступних типів,
«руйнівників стереотипів».
Розтращають вмиг на вражу вгоду
усі традиції народу!

ЗИНОВІЙ СТІЛЕЦЬ.

2018 РІК СОБАКИ

СІЧЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

ЛЮТИЙ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
16	27	28				

БЕРЕЗЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

КВІТЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

ТРАВЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

ЧЕРВЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

ЛИПЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

СЕРПЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

ВЕРЕСЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

ЖОВТЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

ЛИСТОПАД

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

ГРУДЕНЬ

ПН	ВТ	СР	ЧТ	ПТ	СБ	НД
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Народний політолог Ступа Макогонович Головастий, з думками якого читачі «Перця» вже встигли познайомитися завдяки публікації «Зуб за зуб» (читай уважно №12 за 2017-й), дав у «Перець-інформ» чергову прес-конференцію з питань трудової міграції і пов'язаних з нею проблем. Ступа Макогонович знову заочно опонував очільникові Міністерства праці і соціальної політики України панові Реві, висловлюючись у розвиток його доленосних ініціатив.

...Читачі, мабуть, ще не встигли забути висловлювання міністра Реві про те, що українці забагато їдять і занадто витрачаються на харчі, і тому їм завжди бракує грошей, а також висловлені йому в підтримку пропозиції нашого відомого народного політолога оподаткувати громадянм зуби, аби вони менше їли і менш зважали на зростання цін на продукти харчування.

У розвиток цієї законодавчої ініціативи Ступа Макогонович зробив згодом доповнення, у якому радив міністрові внести при обговоренні його ініціативи у Верховній Раді України до тексту документа пропозицію зберігати вставні щелепи поголівно обеззублених громадян винятково за місцем роботи чи служби, щоб буквально виконати біблійну заповідь «Хто не працює – той не їсть». Прийшов на робоче місце – отримай щелепи і щось на зуб. Не прийшов – ходи голодний.

Українське ноу-хау за належної маркетингової політики може стати предметом інтелектуального експорту. Бо проблема трутнів існує в кожній країні.

Приміром, один прогресивний реформатор-консерватор із сусідньої країни оподаткував своїх безробітних, які не сіють, не жнуть, а якось собі з Божої ласки існують і при цьому вбрані, наче лілеї польові, краще за царя Соломона у дні слави його. То пропозиція нашого народного політолога тим більше заслуговує на увагу, бо дозволяє остаточно й безповоротно принагідно з питанням про раціональне харчування винятково на хлібі й воді вирішити і проблему зайнятості з усією можливою радикальною принциповістю. Бо якщо громадянам вирвати усі зуби, видавати вставні щелепи і харчувати їх тільки на робочому місці, то при цьому одразу доведеться вирішувати проблему зайнятості. Бо одне з другим тісно пов'язане: без працевлаштування, як свідчить той же досвід найближчих сусідів, іще можна як-так прожити і навіть платити спеціальні податки на безробіття, а от їсти людині необхідно завжди, постійно і повсякчас. А в новій системі, запропонованій народним політологом, не вирішивши позитивно з одним, не дістанеш і другого... Бо без робочого місця не матимеш ні зубів, ні того, що на них можна було б покласти пожувати...

А як же тоді бути в такій ситуації, коли непрацевлаштованим в Україні не видаватимуть ні зубів, ні їжі? Невже займатися лікувальним голодуванням? На це

народний політолог відповідає рішучим «Ні!» і радить, щоб не робота ганялася за безробітним, а безробітний за роботою. Тож непрацевлаштованим українським громадянам у такому разі слід, аби не голодувати, бо голодування це тільки панські витребеньки, брати вставну щелепу і, користаючись ським-таким

Зустріч з цікавими людьми

безвізом, мерщій поспішати за кордон, хоча б до сусідньої Польщі, з якої свої громадяни тікають до Німеччини та Англії, де більше платять і краще годують.

Лихі язики подекують, що міністр пан Рева начебто тільки вітає такий розвиток подій. Він переконаний, що експорт неприкаяної робочої сили дасть Україні можливість з полегкістю зітхнути. Держава заощадить кошти на виплату допомоги з безробіття, на прилавках з'явиться більше товару, а в недалекій перспективі не доведеться платити і пенсій. До того ж втікачі пересилатимуть до України іще й гроші. Залишається тільки ввести обов'язкову плату для держав, де оселятимуться наші громадяни, за кожну працевлаштовану там одиницю робочої сили, щоб чиновники, депутати і президенти, які в Україні залишаються, могли втішатися плодами свого мудрого управління...

І в такий спосіб довірене йому міністерство під його керівництвом з честю виконає поставлені перед ним завдання і звільнить країну від нероб і від зайвих ротів, продавши їх іншим, хто знає, що з ними робити і як їх прогодувати.

Ступа Макогонович Головастий погоджується з міністром. Але дивиться далі і мудро пропонує міністрові Реві починати насамперед з себе. Як народний політолог він з метою зменшення навантаження на державний бюджет і продовольчі ресурси держави пропонує міністрові Реві разом з усім його міністерством у повному складі теж податися кудись світ за очі, щоб, навівши такий ідеальний порядок в Україні, навести його й там. Може, коли наші втікачі дізнаються, що міністр Рева і його команда перебралися слідом за ними за кордон, то, рятуючись від наслідків, які там можуть настати, стануть масово тікати назад в Україну, де з'явиться можливість жити.

Ступа Макогонович вважає, що від цього усім стане одразу легше. Рівень життя у тій же Європі, що зажерлася, швидко зрівняється з нашим, а наш різ-

ко зрівняється з європейським. Та й економія буде неабияка. Бо неоціненні послуги пана міністра обходяться державі занадто дорого тепер, а ще дорожче обходитимуться згодом, якщо він і його дружна команда залишаться в Україні і вийдуть, нарешті, на свою незаслужену пенсію державного службовця і сядуть на шию народові. І тільки тоді раптом виявиться, що нарахувувати пенсію їм буде ні з чого, бо ті, хто міг би їх утримувати, втекли від такої соціальної політики хто куди та ще й родини з собою забрали. Та ви за них не переживайте. Коли цей час настане, наші людинолюбні керманічі з радістю закладуть усю опустелену на людський ресурс країну іноземним добродіям і благодійникам у банки в обмін на своє сите й багате довічне утримання до сьмого коліна. І тоді вони скажуть: «Нам це вдалося!»

То щоб цей сценарій не відбувся, Ступа Макогонович Головастий як народний політолог радикально-консервативного спрямування пропонує чимскоріше подарувати такого чудового ліберального міністра і його трудовий колектив першій-ліпшій країні, якої не шкода. А ще радикальніше – продати це міністерство у повному складі як надійний інструмент ефективного зменшення чисельності населення тим країнам, які неспроможні прогодувати й забезпечувати робочими місцями своє населення. Хто купить – не пошкодує. Наші спеціалісти на чолі з нашим унікальним міністром забезпечать їм таку соціальну політику, що все населення миттю розбіжиться, і в країні не лишиться жодної живої душі.

Амінь!..

Записав парламентсько-кулуарний кореспондент
Веселої республіки «Перець»
Антон **ПОБИЙВАСГРІМ**.

Публікацію підготував до друку
Тарас **КІНЬКО**.

Валерій ЧМІРЬОВ (тема Юрія ІЩЕНКА)

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Останнім часом в державі здійснюється спроба порушити баланс влад, установлений статтею 6-ю Конституції, який ґрунтується на засадах поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову. За останні роки під виглядом так званої судової реформи відбулось масове порушення прав людей щодо доступу до правосуддя, гарантованих Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод. Громадяни не можуть звернутися за захистом своїх прав та інтересів».

Юрій **КАРМАЗІН**, президент «Інституту права і суспільства», голова «Партії захисників Вітчизни».

ВОВКИ ТА ВІВЦІ

Овечкам бідненьким прийшлося
до загибуну –
Життя не стало від Вовків,
І так їх ворог той посів,
Що навіть старшину збентежило звірину.
Надумалась вона вкінці
Оборонити тих Овців.
І цілу раду покинула –
В статут придумав артикула.
Хоч, правда, збільш засіли там
Ті ж сіроманчики по лавах, –
Так не про всіх Вовків же й слава?
Траплялось бачити другим
Таких, що круг отар гулялися
близенько,

Не зачіпаючи... коли були ситенькі.
Так чом не бути на раді й їм?
Хоч тра й Овечкам пільгу дати,
Проте й Вовків не можна ошукати:
По правді треба все чинить.
От раду в пуші спорудили;
Гадали, думали, судили,
Як би Овечок захистить;
І, врешті, старшина лісова
Дала закон – ось він до слова:
«Понеже вовк не мусить бунтувать,
То, не взираючи, чи шляхтич,
чи стовповий,
А скоро він зачепить Овечат –
Усяка вільна з них за в'язи його взята

Та й потягти у повітовий –
В сусідній гай чи в бір сосновий.
Здається б, нічого й додати:
Закон як слід.
Та тільки от що дивно:
В рещтантській Вовчика
ще й досі щось не видно,
Хоч Овечат вони й трощать!

І у людей закони отакі ж:
Подивисься – правдиві, що й казати...
А суньсь бідар лиш пана позивати,
То краще, кажуть, поли вріж!

Михайло **СТАРИЦЬКИЙ**.
(1840–1904).

Рубрику веде **Валентин ШУЛЬГА**.

ПРИСЯГА НАРДЕПА

Колишній Голова Верховної Ради Володимир Литвин заявив, що, складаючи присягу, народний депутат має запевнити виборців, що голосуватиме тільки за себе, своєю картою та не блокуватиме роботу парламенту.

Перед лицем товаришів –
І вбогих, і нуворишів,
Перед усім електоратом
Присягу хочу прочитати.

Як перед образом Ісуса
Я урочисто всім клянусь:
Голосувати за одного –
Лише за себе любого,

Не блокувати свою ж роботу
(Хоча вона – така нудота!).
Ні, я не стану Геростратом
І не спалю Верховну Раду,

Не буду мікрофон ламати,
На дверях матюки писати.
Не буду я дрімать, хропіти
І лобом об трибуну бити,

А ще не кину я в лице
Шельмузі-спікеру яйце!

Не буду я, Бог свідок, битися –
Лупити у дихало, по пиці,
Колегам зуби вибивати
І ребра їхні «рахувати»!

Клянусь в залі не пиячити
(Вже краще я хильну на дачі),

Не буду, щоб я здох, плюватися
(Я ж депутат! Не цюця-паця!).

Не буду гучно лихословити,
Кричать, ревати, немов корова,
Язик показувати зухвало
Та бігати з кульками по залу.
Я присягаю, що ніколи
Собі нізачо не дозволю

Диригувати, наче Єльцин,
Ламати крісильце-сідельце,
І бити ним по чім попало
Сусідів у сесійній залі.

Задешево, клянусь, свою
Я не покину фракцію.
І ні великі, ні малі
Не буду брати хабарі...

Якщо ж присягу я порушу –
Секретар'ят просити мушу:
Урізати мені зарплату
І мінімалку тільки дати,
А від державного «корита»
Мене навіки відлучити!

Не дати їздити на курорти
І змусити жити без комфорту –
В старій, занедбаній «хрущівці» –
Не в Києві, а в Шепетівці.

А ще прошу так покарати –
Щоб діти вчилися не у Штатах,
А в українській нашій школі –
В Хоролі чи у Гуляйполі!

І замість «Лексуса» крутого
Куплю я «Ланоса» старого,
Щоб став нікчемним я, мов тільн.
Тож присягаюся! Амінь!

Пилип **ЮРИК**.

РІК СОБАКИ В НАРОДНИХ ПРИСЛІВ'ЯХ ТА ПРИКАЗКАХ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Чорного кобеля не
відмиєш добіла.

Не для пса
ковбаса.

Сидить
на лавці Савка,
та все гавка,
та все гавка.

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯТКО

Непосиди-доньки

У Зими-Зимоньки —
Непосиди-доньки:
Найстарша — Хурделиця
Над полями стелиться
Білою порошею,
Всіх вітрів запрошує
До танку веселого
Над містами й селами.

Середульша — Віхола
Все шугає вихором,
Під хмарами носиться,
На Мороза коситься.
Падає під ноги,
Заміта дороги,
Розсіває сніжинки
На усі стежинки.

А найменша — Хуртовина
Все по горах, по долинах
Дні та ночі завиває,
Пісні Зимоньці співає.
У Зими-матусі —
Діти завжди в русі.
У Зими-Зимоньки —
Непосиди доньки.

Аркадій МУЗИЧУК.

Малюнки Олексія КОХАНА

ЗАГАДКИ

Ніхто ж по воді не ходив,
То хто ж тоді взимку
засклав
Склом прозорим, міцним і
великим
Озера, ставки та ріки?

(Мороз)

Білий пух, білий пух
Прилипа до носа й вух,
Залітає просто в очі,
Ліпиться, до чого хоче.
Залишає скрізь сліди
Із холодної води.

(ІнС)

Аркадій МУЗИЧУК.

От дива, так дива!
Гляньте: серед дітвори
Іде баба снігова
На санчатах із гори.

А дідусь сніговик
На круту забрався гору.
Він спускатися звик
Із стрімкого косогору.

Он несуться униз
Його лижі, наче стріли,
І дивується ліс —
Всі ялинки аж присіли!

Молоденькі дубки
Теж не проти. Залюбки
На санчата посідали б
Униз із косогору...

Але як піднятися вгору?
От дива, так дива!

Аркадій МУЗИЧУК.

Лев — найдужчий серед звірів,
Цар тварин, у певній мірі.
Він нікого не боїться,
Крім страшної левиці.

З виду — кінська антилопа...
Вуха заячі сторчма...
Перше місце у Європі
Із упертості займа.

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.

О.К.

Поракочись із волоссям
Меншої Селести,
Батьку таки довелося
В коси дрюта вплести.

Сперечались три папуги,
В кого колір яскравіший.
Розсудив їх кіт-халуга,
Що зненацька з кухні вийшов.

Тетяна ЩАСТІНА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Рябко, Рябко!

— Тобі від мами
гостинець!

— Це новорічний пода-
рунок тобі, песику!

— Гм... Приємно, що лиска
в цьому році подо-
бришала...

— А що це за
шум у курнику?

— Ошукала мене
хитра лисиця, усіх
курей викрала!

— Та я знаю, де
її лігво! Знайду
і провчу!

Вітаємо ювіляра!

Поета і журналіста,
майстра художнього слова,
заслуженого працівника
культури,
префекта по Одеському
Сміховому округу

Дмитра ШУПТУ
з солідною датою -
80 років
від дня народження

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА

ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ПРЕЗЕНТИ

Добряче давши нам
під дих,
Минули всі удари гроз...
Нам залишилися після них
Лишень кравчучка
й кучмовоз.

ГАМІР

Ми, як боги в своїм терпінні.
Нас тільки розпач видає.
Усе замовкло в отупінні
І голосів не подає.

На всім – печаті заборони,
Щоб ми трудилися, як воли.
Без солов'їв – лишень ворони
Та галич гамір підняли.

ЩО ВОНО?

Вітер байдужості закутки вимів,
Звідти у мене мій дух перетік.
Має життя моє якісний вимір,
Котрого я не осмислю повік.

Я унікав з хабарями узятків –
Якось минув мене цей каріоз.
Так і живу, не надбавши достатків
І не уникнувши всяких загроз.

Інші, звичайно, жирують, як трутні,
Є в них розваги, постійні бали...
Я ж, може, дійсно, й сміявся б на кутні,
Щоб вони тільки у мене були.

* * *
Ген, пливе Морська Свиня –
В морі хвилі обганя.
Не страшить її стихія,
У Свині своя гульня.

* * *
Головне – купання
В процесі виховання:
Стала інша теща
Після Водохреща.

* * *
Я не п'ю ні «сто», ні «двісті»,
Я не відаю стрепен.
За тролейбусами в місті
Я гасаю, мов спортсмен.

* * *
Жабенятко скік та скік,
Де в чому кумека,
Бо стоїть неподалік
Мисливець-Лелека.

Микола ЯЛТУШКІВСЬКИЙ

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Києво-Перчанського монастиря)

РОКУ 2018-го.

УТИКАЙТЕ НЕПРОШЕНІ, БО БУДЕТЕ МОТЛОШЕНІ

Громадська організація «Громадський люстраційний комітет» розпочала формування реєстру посадовців, до декларацій яких у громадськості виникають питання.

Для кожного посадовця, як і належить, в реєстрі формується профіль, який містить інформацію про орган влади, посаду (на момент внесення до реєстру), посилання на декларацію, стислий виклад питань до декларації, які стали підставою для внесення, а також додаткові матеріали.

Усім, хто потраплятиме до цього реєстру, організація надсилатиме заяви про правопорушення або звернення з проханням провести перевірку до Національного антикорупційного бюро України, самому декларанту – листа з проханням пояснити походження майна або статків.

Іхні відповіді, як і реакція відповідних органів буде так само оприлюднена. «Ми створюємо цей реєстр для того, щоб суспільство домоглося покарання і вигнання з влади всіх, хто не може пояснити походження власних статків», – пояснила голова Ради «Громадського люстраційного комітету» Олександра Дрік.

Кажуть, деякі посадовці забігли після цього так, що ледь колін собі не позбавили. Незаконно придбану нерухомість на стареньких батьків переписувати тепер вже стало небезпечно. Особливо після того, як співробітники Національного антикорупційного бюро навідалися до помешкання свекрухи голови Національного агентства із запобігання корупції Наталії Корчак.

Тому зараз нечесні можновладці вирішили нагадати про себе далеким родичам і знайомим, від яких недавно східно відвертали свої знахабнілі морди. Грайливо посміхаючись, пропонують свої послуги: чи не бажали б бідняки за відповідну плату стати на кілька років власниками великих маєтків, віл, дорогих автомобілів. Але ті виявилися не ликом шиті, вже були начувані про злодюжок, їхні підступні дії, тому послають їх під три вітри. Мовляв, утікайте, непрошені, бо будете мотлошені.

ПРО КОГО ЛЮДИ ГОМОНЯТЬ, НА ТОГО Й СВИНІ ХРЮКАЮТЬ

Київський суд Харкова відправив на два місяці у СІЗО без застави до 6 лютого 2018 року затриманого в Луганській області голову Харківського осередку організації «Український вибір» Віктора Медведчука, колишнього депутата міськради VI-VII скликань Андрія Лесика. Він підозрюється у сепаратизмі.

Раніше экс-депутату Харківської міськради від партії «Відродження» було оголошено підозру за частиною 2-ю статті 110-ї КК України – «посягання на територіальну цілісність і недоторканність України особою, яка є представником влади».

«Не хочу, щоб на мене усіх собак вішали», – записався собі перевертень і спокійно зліг на стаціонарне лікування у Луганській області. Був затриманий, коли відпросився, аби привітати цивільну дружину з днем народження і приїхав до неї. За даними прес-секретаря прокуратури Харківської області Віти Дубовик, Лесик тривалий час перебував у розшуку і переховувався від правоохоронців.

Під час сесії Харківської міськради він неодноразово демонстрував проросійську позицію, говорячи про конфлікт на Донбасі. Попереднє розслідування СБУ свідчить, що будучи депутатом, вказана особа здійснювала заклики до зміни меж територій держави. Він закликав громадян, зокрема в Одесі, блокувати транспортні розв'язки, аби перешкодити пересуванню по місту військових і поліції, провести незаконний референдум, не підкорятися законній державній владі.

6 травня 2017-го біля Меморіалу Слави в Харкові Андрій Лесик з'явився із георгіївською стрічкою. Тоді сталася бійка між проукраїнськими активістами та їхніми опонентами.

Нагадаємо, ще 7 травня 2016 року депутати Харківської міськради позбавили Лесика депутатського мандата за «дії всупереч позиції партії, дешевого популізму і самопіару». Це рішення набрало великого розголосу не лише в області, а й в Україні та за її межами. Лесик звернувся тоді із позовом до суду. Мовляв, рятуйте, про кого люди гомонять, на того й свині хрюкають.

Але Дзержинський райсуд Харкова відмовився скасувати рішення міськради.

(Далі буде)

Орест Іванович то ходив по просторому кабінету і задоволено потирив руку, то зупинявся біля величезного керівного столу і пальцями вистукував по ньому мелодію відомої галицької пісні. Душу лоскотав веселий настрій. Але найчастіше він сідав за той же стіл, брав чистий аркуш паперу і займався розподілом поки що віртуальних 500 тисяч доларів, які ось-ось мали потрапити до його чисто вимитих рук.

Наближався Новий рік. У відчинену в кабінеті квартиру із сусідніх будинків доносилися запахи різних смачних страв. На вулиці туди-сюди бігали із ялинками під пахвою чоловіки. У тому ж напрямку, з важкими сумками у двох руках, ледве переставляли ноги жінки.

Пан Орест дивився на них у вікно і посміхався про себе. Цих клопотів він уже десятиками років не має. Точніше, з тих пір, як очолив на початку 90-х років лісову галузь Львівщини і отримав у користування державний автомобіль, персонально відданого водія і такого ж помічника. На цих персонажів, які змінювалися за іменами і прізвищами у зв'язку із просуванням Ореста по службі, але залишалися відданими хазяїну, він і покладав усі побутові проблеми. Завезти, підвезти, піднести будь-що, будь-кого і будь-куди — це входило у їх обов'язки, які оплачувалися державою.

Так було і цього разу. Напередодні нового року в Ореста Івановича усі сімейно-побутові справи були уже вирішені достроково, на найвищому рівні та із мінімальними затратами для сімейного бюджету. Для цього під руками, а точніше, у власних руках, була

— Ото справжній мужчина! Йому навіть лелеки гроші носять!..

швидко зорієнтувався у потоках політичних вітрів. І підставив свій ніс під той, що дув із Банкової. Спробував свої сили і не в одній політичній партії.

...Відчувши віртуальне шелестіння доларових купюр, Орест Іванович встав з-за столу і, не поспішаючи, підійшов до вікна. Сутеніло. Старий рік уже готувався до передачі повноважень. То був його ювілейний, 65-й рік.

Сторінки 90-х років минулого століття він перегорнув швидко, навіть різко, поставивши на них жирний хрест. Наче вони його не

руки свербіли, з нетерпінням чекали моменту, щоб взятися за роботу. По шкірі пробіг легенький морозець. Він відігнав різні неприємні думки і пішов назустріч...

Що було потім, повідомили відразу всі теле- і радіоканали та друковані засоби масової інформації. «Під час отримання хабара у сумі 300 тисяч доларів від приватного підприємця затримали директора Інституту агроєкології і природокористування Ореста Фурдичка». Словом, зафурдичило...

Це ж треба — Президент нагороджує орденом, а НАБУ — ордером. Різниця лише в одній букві, а стільки неприємностей має нині Орест Іванович. А він так чекав Діда Мороза, а прийшли детективи. Так мріяв про подарунок вартістю півмільйона доларів, а принесли ордер такого змісту: «За обіцянку не перешкоджати законній діяльності приватного підприємця, пов'язаний із використанням земель фонду Національної академії аграрних наук України». Тепер сидить і думає: «Напевно, задорого оцінив свою обіцянку. Інші ще й не таке обіцяють, а їм сходить з рук. Як кажуть, «вік живи, вік учись». Навіть якщо доріс до академіка».

А у мене такий висновок:

«Чиновник і хабарник у одній особі. Ніхто вже й не дивується: «Чому?» Бо стільки б не платили ви йому — Хабарництво для нього уже — хобі!»

Михайло СТЕПОВИЙ.
м. Київ.

велика державна кишеня, яка де-юре належала Інституту агроєкології і природокористування.

А вперше до такої ж державної кишені він засунув руку у ті ж 90-ті роки. Засунув крадькома, по-зłodийськи, що й помітили правоохоронці. Та по руках дали не зłodієві, який прикривався мандатом депутата облради, а тим, хто спіймав недоторканного казнокрада на гарячому.

Були підозри і доказові факти, що з того часу, як пан Орест сів у чиновницьке крісло, то серйозно підхопив вірус корупціонера. Але нічого не робив для лікування цієї хвороби. Навпаки, сприяв тому, щоб вона стала невиліковною, тобто переросла у хронічну. Тим більше, що у трудовій книжці, як кажуть, чорним по білому було записано: 1990–1997 роках — депутат Львівської облради, 1997–1998 — голова облради, 1998–2002 рр. — народний депутат України. Словом, стрімко набирив висоту і став не досяжним для львівських детективів і журналістів, які кожен його злочинний політ фіксували, в тому числі й на сторінках преси.

Злетівши на київські пагорби, Орест Іванович, маючи вроджений дар флюгера,

стосувався. Словом, відрізав. А ось про високі керівні посади у Держкомітеті лісового господарства України та у Міністерстві охорони навколишнього середовища згадав із приємністю. Пригадав, як наполегливо і вперто виборював різні наукові ступені, звання, аж до академіка Національної академії аграрних наук. Перебрав у пам'яті вітальні солодкі слова з нагоди ювілею. Жаль, що їх не чули ні радіослухачі, ні телеглядачі. Просто не вдалося домовитися із керівниками теле- і радіоканалів. Зате із задоволенням це зробили в урядовій газеті «Урядовий кур'єр», надавши немалу площу переліку великих заслуг Ореста Івановича як політичного діяча, державного чиновника, видатного вченого.

Чи не цей рекламний опус найбільше розчулив Президента України, що у травні 2017 року він нагородив Ореста Івановича орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня? І пан Орест не забарився, через півроку підтвердив це високе звання достойним вчинком державного службовця.

Орденоносець стояв біля вікна і розцвітав від приємних спогадів, які буквально роїлися у голові, випереджаючи один одного. А

перець на передовій

Олексій КОХАН

Олександр КОНОВАЛЕНКО

АК

— Ти загадала бажання?

Анатолій ГАЙНО

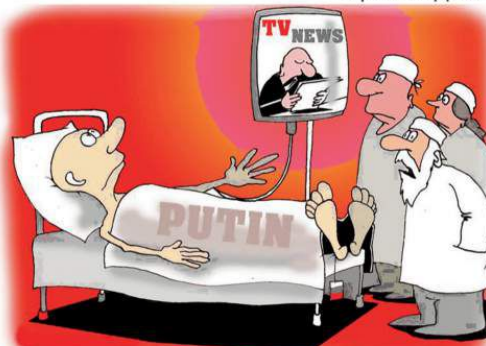

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Володимир СОЛОНЬКО

Сергій ФЕДЬКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ВІРТУАЛЬНЕ ПЕРЕМИР'Я

Знов чергове перемир'я
Розлетілося, як пір'я.
Ну хіба ж не зрозуміло,
З ким ми досі маєм діло?

Кожне слово москальні
Вже віками із брехні.
Хто на неї ще «кляче»,
Крім «сліпих» з ОБСЄ?

Від цієї сліпоти
Додаються лиш хрести,
Молоді сивіють вдови.
Скільки вже убито словом.

«Перемир'я»? Скаже хто?
Ті, хто вигадав АТО?
Чи мосьє, сери, геноси,
Які водять нас за носа?

Довкіл мінського формату.
Знов-таки — за нашу плату —
І пораних, і вбитих.
Кого хочеш обдурити?

Не до миру і спокою,
Якщо ворог — параноїк.
Перемир'я віртуальне
Має наслідки печальні.

ОБОЄ РЯБОЄ

У царської Росії
Усі царі — злодії,
Загарбники і вбивці —
Із племені ординців.

В совєцької імперії —
То сталіні, то берії,
Андропови і брєжнєви —
Тож все було «по-прежньому».

І в нинішньої Раші
Повадки теж не кращі.
З'явивсь царьок-міся
Страх навколо сіє.

Ульянова нащадок
Владімір другий:
Від нього взяв у спадок
Терор, брехню, наругу.

Хоча пройшли віки,
Та й досі цей сусід —
Загарбник і бандит.
Однакові повадки
У предків і нащадків.

Аркадій МУЗИЧУК.

ПАНЕ ПРЕЗИДЕНТЕ, ДОПОКИ БУДУТЬ

Біля корит державних ремігати
Запроданці, манкурти, ренегати?..

Сергій КОВАЛЬ.

ТРИ БОЛЯЧКИ

Із болячок, що їх сімдесят сім,
Й Москва-ворожка старша їм усім,
Лиш три до нас уперто лізли в дім.

Союз це митний до самих Карпат.
З футболу спільний це чемпіонат.
А ще — московський це патріархат.

Двох перших відігнали, мов мару.
На них тавро під знаком «mail.ru».
А третя? Щось я тут не доберу!..

Микола ЦИВІРКО.

СПАСИБІ, ЩО ТИ БУВ СЕРЕД НАС...

Не стало...

У передні Новоріччя на 69-му році життя не стало Сергія Колесникова. Нашого перчанського побратима, гумориста від Бога, сміхового представника «Перця» – префекта по Кіровоградщині.

Лиха хвороба буквально за лічені місяці забрала його від нас – його щирі усмішки, його пристрасну і небадьову вдачу, його душевне слово дружньої підтримки... Його прізвище, його авторський псевдонім, які ми вже звикли бачити і на сторінках, і у вихідних даних журналу.

Без Сергієвого оптимізму, ентузіазму, запалу, багатушого життєвого досвіду, доречних і вчасних підказок навряд чи нам вдалося б так швидко – після трирічного забуття! – відновити майже з «білого аркуша» улюблений усіма нами журнал «Перець», долучивши до його усталеної назви несподіваний як для професійних

гумористів-сатириків, так і всіх інших шанувальників дотепного, влучного і гострого слова об'єднавчий символ – «Весела республіка».

Не стало Сергія... Сергія Вікторовича Колесникова – знаного на Кіровоградщині журналіста і письменника. Автора десятка талановитих книжок, серед яких є і документальна повість-роздум «Відрядження до пекла» про Чорнобильську техногенну катастрофу...

Ця книга писалася ним не тільки як літератором, але і як бійцем-ліквідатором у складі 442-го Донецького механізованого полку цивільної оборони СРСР.

Саме за цей правдивий і чесний твір Сергій Колесников був удостоєний лауреатства обласної літературної премії ім. Є. Маланюка. За свій чорнобильський подвиг Сергій Вікторович став ще й кавалером ордена «За заслуги» III ступеня.

Мудрий, мужній, ставний Сергій Колесников відійшов у Вічність.

Спасибі, друже, що ти був серед нас! Спасибі тобі, Сергію, за твоє кремізно-надійне братнє плече!

Пам'ять не вмирає!

Перчанська Громада.

Макс ГЮНТЕР

ЯК РОБИТЬСЯ РЕВОЛЮЦІЯ

У моїй кімнаті стоять: ліжко – тут, шафа – там, а між ними стіл.

Врешті-решт це мені набридло. Я поставив ліжко туди, а шафу – сюди. Якійсь час я відчував життєрадісну свіжість нового. Та з часом мені знову стало сумно.

Мені спало на думку, що джерело моєї нудьги – стіл, а вірніше, його центральне положення. Тоді я пересунув стіл туди, а ліжко поставив посередині кімнати. Нонконформізм!

Перебудова інтер'єру надала мені нові сили, хоча я й відчував пов'язані з нею деякі незручності. Тепер я не міг спати, повернувшись обличчям до стіни, що раніше дуже полюбляв.

За якийсь час новина перестала бути новиною, і лишилися самі лише незручності. Тому я пересунув ліжко сюди, а шафу поставив посередині. Тепер перестановка носила радикальний характер. Шафа опинилася посеред кімнати, а це вже було більш як нонконформізм. Від цього відгонювало навіть авангардизмом! Але через деякий час я перестав сприймати шафу, що стояла посеред кімнати, як щось нове і надзвичайне.

Було конче потрібно здійснити справжній переворот, прийняти радикальне рішення. Якщо в діючих рамках не вдасться здійснити перетворення, то, як вчить нас революційна теорія, треба зруйнувати ці рамки. Коли нонконформізм не може допомогти, а авангардизм не спрацьовує, тоді треба здійснити революцію.

І я вирішив спати у шафі. Усякий, хто намагався це зробити, знає, що це конче незручно, тому що заснути там просто неможливо, не кажучи вже про занімілі ноги та біль у спині.

Так, тепер було прийняте правильне рішення. Успіх, повна і остаточна перемога! Можна було радіти і задоволено потирати руки, якби не біль у ногах.

Якось уночі я цього болю не витримав, вийшов із шафи і ліг на ліжко.

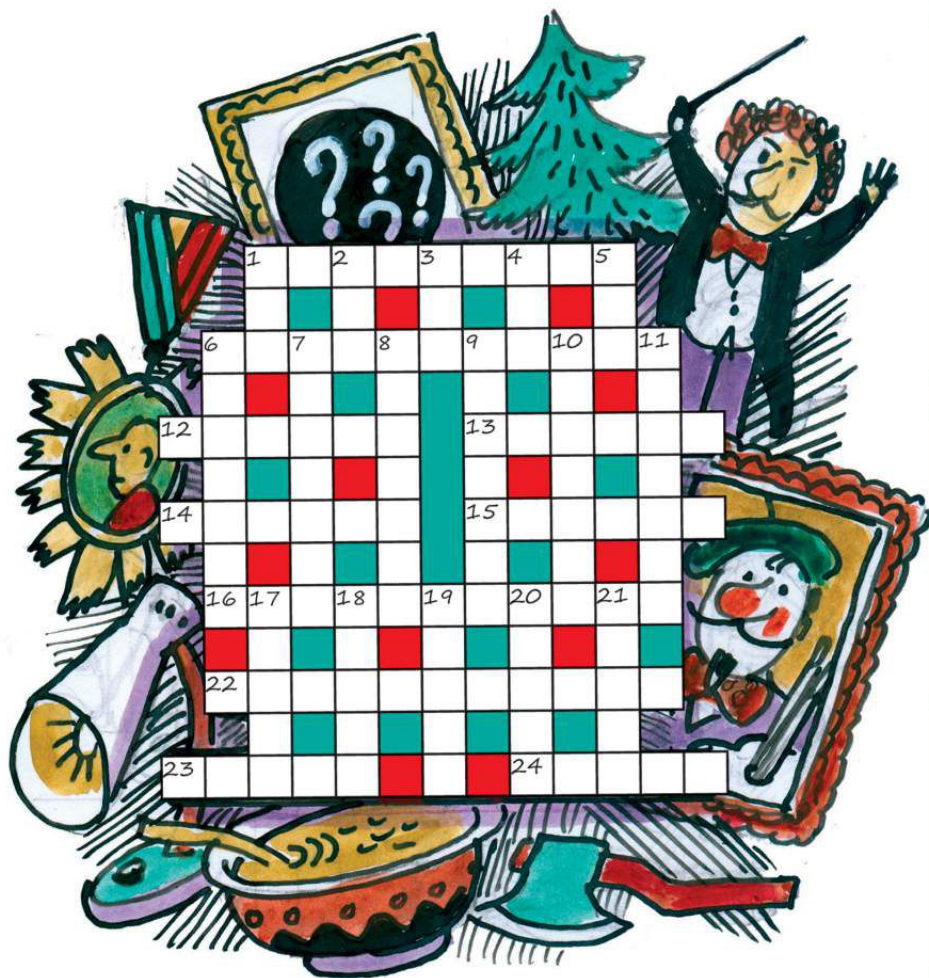
Я прослав три доби. Потім пересунув шафу до стіни, стіл поставив посередині, оскільки шафа, що стояла серед кімнати, заважала мені.

Тепер знову ліжко стоїть тут, шафа – там, а стіл між ними. І коли мені доводиться раптом занудьгувати, я згадую своє революційне минуле.

Переклав Г. МАРЧЕНКО.

Хрестослів «ТЕЩИНІ ОГІРОЧКИ»

По горизонталі: 1. «Мадам ...» – знаменита опера Джакомо Пуччіні і водночас один із найбільш технічно складних стилів плавання. 6. Музикант, який грає на саксофоні. 12. Спеціальна лінійка для викреслювання кривих ліній. 13. Невелика колюча акула, що живе у Чорному морі. 14. Схожий на жайворонка невеликий перелітний птах, що належить до ряду горобцеподібних. 15. Дитина без батьків. 16. Портрет художника, скульптора, виконаний ним самим. 22. Оптичний прилад, іграшка у вигляді трубки, у середині якої розміщені дзеркальця під кутом. 23. Мати або родичка одного з подружжя щодо батьків або родичів другого. 24. Страва з гречаного або житнього борошна з солодом, подібна до густого киселю.

По вертикалі: 1. Настінний освітлювальний прилад. 2. Вічнозелений хвойний чагарник із червонувато-сірою гладенькою корою. 3. Пасмо підводних чи невисоких надводних скель, утворений унаслідок нагромадження решток відмерлих коралів в океані. 4. Розлоге трав'яне поле. 5. Ім'я голландського режисера і сценариста кіно на прізвище Стеллінг (кінокомедія «Летючий голландець»). 6. Вічнозелене хвойне дерево з конусоподібною кроною. 7. Геометрична фігура, яку «прочулав» на полотні художник Казимир Малевич. 8. Прилад для визначення свіжості яєць просвічуванням. 9. Група музикантів, що спільно виконують музичний твір на різних інструментах. 10. Облаштована внутрішня частина будинку. 11. Наукова праця, де ґрунтовно розглянуто окрему проблему. 17. Сукупність рис характеру і звичок людини, які визначають її поведінку. 18. Великий музично-драматичний твір, призначений для виконання у театрі. 19. Почесна державна відзнака. 20. Теслярська сокира з широким лезом, якою тешуть дерево. 21. Великий проміжок часу з визначними подіями, явищами або процесами у природі, суспільстві, науці і мистецтві.

Відповідь на хрестослів «ЯЛИНКА – ГОСТРА ПЕРЧИНКА», уміщений у «Перці» №12.

По горизонталі: 2. Хор. 5. Паровоз. 6. Астронавт. 8. Іл. 9. Ан. 10. Бухгалтер. 13. Ара. 14. Ікс. 16. Небо. 17. Сеул. 18. Мат. 19. Біляк. 21. Кабан. 22. Лаванда. 23. Гребля. 24. Напалм. 26. Натиск. 27. Ява. 28. Дундук. 29. Ас. 31. Па. 32. Мурал. 35. Макар. 36. Азарт. 39. Дітріх. 40. «Щедрик». 41. Сад.

По вертикалі: 1. Сковорода. 3. Фартух. 4. Нокаут. 6. Албанія. 7. Тарілка. 11. Громоваця. 12. Листоноша. 13. Архітектор. 15. Саламандра. 20. Клямка. 21. Канада. 23. Геном. 25. Макет. 28. Вакцина. 30. Сміх. 31. Прищ. 33. УзД. 34. Акт. 37. Зір. 38. Рік.

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дату народження, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський). 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідоцтво ДК № 4562 від 13.06.2013 р. Підписано до друку 18.01.2018 р. Формат 70х100/8. Замовлення № 13232. **Загальний наклад** 17 696 прим. Виходить 1 раз на місяць. **Передплатний індекс** 97835. Ціна договірна.

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 1(13) січень 2018

**КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує
КРИСЛОВЛАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах
від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах
після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕДСТАВНИК

ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,
супермайстер сатиричного пера

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СМІХОВИЙ СЕКРЕТАР

Тарас КІНЬКО

Лауреат премії імені Івана Франка

Народний сміхотерапевт та мозкоправ

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНІС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олекс ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України,

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИК АГЕНТСТВА

«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,

невтомний речник ВРП

Сміховий консул Веселої республіки «Перець»

на Українському радіо

Василь ДОВЖИК

Заслужений діяч мистецтв України

ПЕРШИЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН ВРП

Юрій ЦЕКОМ

Фундатор ВРП, історіограф української ситири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські Вісті»,

газета захисту селян України»

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Є.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідоцтво КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Поштова адреса для листів: Київ-03047, а/с-43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

Відділ торгівлі «Книга-поштою»: (044) 456-83-27

В. о. головного редактора: Юрій ІЩЕНКО

Відповідальний секретар: Тарас КІНЬКО

Головний художник: Олексій КОХАН

Редактори відділів: Сергій ПАЛЬЦУН,

Тимофій ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА,

Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ,

Сергій МОМОТ, Валерій СЕМЕНДЯЄВ,

Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

Юридичний відділ: Костянтин СУЛИМА

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

© Перець. Весела республіка. 2018

**СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ
РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:**

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Микола САВЧУК
Київський – Володимир ЖУРБА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – Сергій КОЛЕСНИКОВ
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВІНЦІЙСЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗІОБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net